

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-192/20-7
REPUBLIKA HRVATSKA
354 - DRŽAVNA KOMISIJA ZA KONTROLU
POSTUPAKA JAVNE NABAVE

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Primljeno: 22-07-2020		
Prilog	Neposredno	Postom
Klasa: UP/II-034-02/20-01/168		
Ur. broj: 383-01/20-13		

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlangi Fellner i Mirjane Čačić, članica vijeća, te sudske savjetnice Maje Novosel, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Florence prijevoz d.o.o. Solin, Cetinska 12., kojeg zastupa punomoćnica Iris Franić Tomić, odvjetnica iz Omiša, Punta 3., protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave Republike Hrvatske, Zagreb, Koturaška 43/IV, uz sudjelovanje zainteresiranih osoba Lone d.o.o., Vrlika, Hrvoja Vukčića Hrvatinića 20., kojeg zastupa punomoćnica Jelena Šarić Mladin iz Splita, Domovinskog rata 27b i Hrvatske kontrole zračne plovidbe d.o.o., Velika Gorica, Rudolfa Fizira 2, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj dana 2. srpnja 2020.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave Republike Hrvatske, klasa: UP/II-034-02/20-01/168, urbroj: 354-01/20-10 od 8. travnja 2020.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

III. Tužitelj je dužan zainteresiranoj osobi Lone d.o.o., Vrlika naknaditi trošak upravnog spora u iznosu od 3.125,00 u roku od 15 dana od dana primitka rješenja, dok se u preostalom dijelu zahtjev odbija.

Obrazloženje

Tužitelj je pokrenuo upravni spor protiv rješenja tuženika, klasa: UP/II-034-02/20-01/168, urbroj: 354-01/20-10 od 8. travnja 2020., kojim je u povodu žalbe Lone d.o.o., Vrlika poništena odluka o odabiru, klasa: 415/20-01/03, urbroj: 3-1-0/6-20-03 od 27. veljače 2020., objavljena u EOJN RH dana 28. veljače 2020., u otvorenom postupku javne nabave, broj objave: 2020/S 0F2-0001867, predmet nabave: prijevoz radnika HKZP d.o.o. na posao i s posla u Podružnici Split, naručitelja Hrvatska kontrola zračne plovidbe d.o.o., Velika Gorica (točka 1. izreke) te su određeni troškovi žalitelju na način i u iznosu kako je navedeno točkom 2. izreke toga rješenja.

U tužbi protiv osporenog rješenja tuženika tužitelj navodi da je kao odabrani ponuditelj dostavio cjelovitu ponudu, te je dokazao da na raspolaganju ima potrebne resurse za izvršenje ugovora. Pored ESPD obrasca za odabranog ponuditelja, uz dokumentaciju je dostavljen i e-ESPD obrazac za subjekt Bodrožić d.o.o., na čiju se sposobnost ponuditelj oslanja, pa smatra nezakonitim rješenje tuženika kojim je usvojena žalba žalitelja jer tužitelj s priloženom dokumentacijom nije dokazao da ima pravo raspolagati sa sredstvima za rad. Zakon o javnoj nabavi ne predviđa dokazivanje vlasništva alata za rad, a to nije niti zadatak

tuženika, posebno s obzirom da takvo što nije ni propisano u natječajnoj dokumentaciji niti je traženo, te se poziva na odredbu članka 273. Zakona o javnoj nabavi. Navodi da je kao najpovoljniji ponuditelj u tijeku žalbenog postupka dostavio suglasnost koja dokazuje neprijepornu mogućnost raspolaganja sredstvima za rad na strani odabranog ponuditelja. Predlaže da Sud usvoji tužbeni zahtjev uz naknadu troškova upravnog spora koji se sastoji od sastava tužbe.

U odgovoru na tužbu tuženik navodi da je predmet spora bila valjanost pravne osnove po kojoj odabrani ponuditelj (ovdje tužitelj) raspolaže vozilima. Odsutnost valjane pravne osnove tuženik je utvrdio na temelju mjerodavnog materijalnog prava, a to je Zakon o leasingu, dok je potrebu za dokazivanjem valjane pravne osnove (pravo raspolagati vozilima) tuženik utvrdio iz mjerodavnih odredaba Zakona o javnoj nabavi i dokumentacije o nabavi, kako je to u osporenom rješenju i navedeno. Obzirom da subjekt (Bodrožić d.o.o.), čija vozila su tužiteljevom ponudom predviđena da će se koristiti za izvršenje ugovora o javnoj nabavi, tim vozilima raspolaže temeljem ugovora o leasingu, za zakonitost/valjanost raspolaganja vozilima, u ovom slučaju daljnjeg ustupanja vozila trećoj osobi (ovdje tužitelju) je mjerodavan Zakon o leasingu koji propisuje da korisnik leasinga bez izričite suglasnosti leasing kuće objekt leasinga (vozila) ne smije ustupiti trećim licima, u ovom slučaju tužitelju kako bi ih koristio za izvršenje ugovora o javnoj nabavi. Izostanak izričite suglasnosti leasing kuće da se objekt leasinga ustupi trećoj osobi za posljedicu ima raskid ugovora o leasingu, a upravo ova posljedica se izravno odražava na mogućnost izvršenja ugovora o javnoj nabavi. Poznavanje prava je neoboriva predmnijeva (preasumptio iuris et de iure), što znači da je ponuditelj znao da predmetnim vozilima ne raspolaže zakonito u svrhu izvršenja ugovora o javnoj nabavi (da nema valjanu pravnu osnovu) ako za to nema izričitu suglasnost leasing kuće te da je stoga bio dužan dostaviti takvu suglasnost kako bi dokazao da ispunjava uvjet iz točke 4.c)2. dokumentacije o nabavi. Kako tužitelj u trenutku predaje ponude, niti tijekom pregleda i ocjene ponude, nije dostavio dokaz da na temelju valjane pravne osnove (zakonito) raspolaže resursima potrebnim za izvršenje ugovora, a naručitelj je unatoč nedostatku takva dokaza njegovu ponudu ocijenio valjanom, tuženik je zakonito poništio naručiteljevu odluku o odabiru. Činjenica da je tužitelj suglasnost leasing kuće dostavio tijekom upravnog spora nije od utjecaja na drugačije rješenje ove upravne stvari. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

U odgovoru na tužbu zainteresirana osoba Lone d.o.o., Vrlika ističe prigovor neblagovremenosti tužbe jer nije izjavljena u zakonom propisanom roku od 30 dana od dana objave odluke, te tuženo tijelo na način kako je to označeno u tužbi ne postoji. Nadalje, tužitelj navodi da je raspolaganje predmetom leasinga bilo i ostalo neupitno, no ovakvom tvrdnjom je u kontradikciji sam sa sobom, tj. dokazom koji prilaže uz tužbu. Dostavlja suglasnost za davanje vozila Opel Vivaro u (pod)najam, a za drugo vozilo suglasnost ne dostavlja. Naručitelj je dužan ocjenu i pregled ponuda izvršiti na temelju uvjeta i zahtjeva iz dokumentacije o nabavi, a ako utvrdi da je ponuda nepravilna i neprihvatljiva dužan je takvu ponudu odbiti. Natječajni rokovi su prošli u travnju 2020. godine. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev uz naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 5.000,00 kn.

Naručitelj Hrvatska kontrola zračne plovidbe d.o.o., Velika Gorica, iako pozvan, nije dao odgovor na tužbu.

Odgovori na tužbu dostavljeni su tužitelju sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.).

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prvenstveno Sud ističe, u odnosu na prigovor neblagovremenosti tužbe, da je tužba protiv rješenja tuženika podnesena ovom Sudu preporučenom pošiljkom dana 25. svibnja

2020., koji je u konkretnom slučaju zadnji dan roka za podnošenje tužbe u smislu odredbe članka 434. stavak 2. i 3. Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“, broj: 120/16., dalje u tekstu: Zakon), pa ovaj prigovor nije osnovan. Također nije osnovan niti prigovor vezan za oznaku tuženika u tužbi, te prigovor pravnog interesa tužitelja za pokretanje upravnog spora protiv rješenja tuženika kojim je poništena odluka o odabiru tužitelja kao odabranog ponuditelja.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi.

Naime, suprotno tvrdnji tužitelja, tuženik je svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je pravilnom primjenom i tumačenjem odredbi članka 274., članka 259. stavak 1. te članka 404. stavak 1. Zakona, a u vezi članka 61. stavak 1. i 2. Zakona o leasingu („Narodne novine“, broj: 141/13.) osnovano zaključio da tužitelj, odnosno odabrani ponuditelj nije dokazao uvjet tehničke i stručne sposobnosti propisan točkom 4.c)2. dokumentacije o nabavi, odnosno nije dokazao da raspolaže resursima potrebnim za izvršenje ugovora o javnoj nabavi, u konkretnom slučaju vozilima za izvršenje predmeta nabave, zbog čega je uvažio žalbene navode žalitelja u tom pravcu i poništio odluku o odabiru kojom je odabrana ponuda tužitelja. Ovo stoga jer subjekt na kojeg se odabrani ponuditelj oslanja vozilima za izvršenje ugovora o javnoj nabavi raspolaže temeljem ugovora o leasingu, pa je osnovan zaključak tuženika da bez izričite suglasnosti davatelja leasinga predmetna vozila kao objekt leasinga ne može ustupiti trećima jer je tako izričito propisano odredbom članka 61. stavak 1. Zakona o leasingu, a izostanak takve suglasnosti ima za posljedicu raskid ugovora o leasingu (stavak 2.). Stoga osnovano zaključuje tuženik da upravo posljedica raskida ugovora o leasingu iz stavka 2. navedenog članka Zakona o leasingu se izravno odražava na mogućnost izvršenja ugovora o javnoj nabavi, zbog čega bez izričite suglasnosti davatelja leasinga odabrani ponuditelj u konkretnom slučaju nije dokazao da ispunjava uvjet iz točke 4.c)2. dokumentacije o nabavi. Pri tome, suprotno mišljenju tužitelja, nije nužno dokumentacijom o nabavi taksativno propisati sve vrste dokaza koje ponuditelji trebaju dostaviti radi dokaza raspolaganja resursima potrebnim za izvršenje ugovora budući gospodarski subjekti resursima mogu raspolagati po različitim pravnim osnovama, u skladu s čime trebaju dostaviti konkretan dokaz, a kako je u konkretnom slučaju u pitanju resurs koji je objekt leasinga, to je za njegovo ustupanje odabranom ponuditelju na korištenje trebala suglasnost davatelja leasinga kao dokaz da ponuditelj ima pravo raspolagati istima. Navedeni dokaz ponuditelj je trebao dostaviti u ponudi, odnosno kao ažurirani popratni dokument po pozivu naručitelja tijekom pregleda i ocjene ponuda, dakle prije donošenja odluke o odabiru u smislu odredbe članka 302. stavak 1. Zakona, pa pozivanje na suglasnost dostavljenu u žalbenom postupku nije od utjecaja na drugačije rješenje ove stvari.

Kako tužitelj općenitom tvrdnjom nije doveo u sumnju zakonitost rješenja tuženika donesenog u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge obrazložene u smislu članka 98. stavak 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09.), to ovaj Sud nije našao osnovanim tužbene prigovore. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje tuženika utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drugačije rješenje ove stvari.

Kako tužitelj nije uspio u ovom sporu, to u smislu odredbe članka 79. stavak 4. Zakona o upravnim sporovima nema pravo na naknadu troškova spora, pa ovaj zahtjev nije osnovan.

Odluka o troškovima spora pod točkom III. izreke, koji troškovi se sastoje od sastava odgovora na tužbu po punomoćniku donesena je sukladno odredbi članka 79. stavak 2. i 4. Zakona o upravnim sporovima i Tbr. 23/1, 42 i 50 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.), uvećano za PDV u dosuđenom iznosu od 3.125,00 kn, dok je u preostalom iznosu zahtjev odbijen kao neosnovan budući se vrijednost predmeta upravnog spora smatra neprocjenjivom.

Imajući u vidu sve navedeno, trebalo je, temeljem odredbe članka 57. stavak 1. i članka 79. stavka 6. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu, 2. srpnja 2020.

Predsjednica vijeća
Arma Vagner Popović, v.r.

Za točnost otpisavka – ovlaštenu službenicu

Tanja Nemčić